

—Piuet, conec que la mort s'a-costa. A no trigar Nostre Senyor em cridarà per a passar comptes de la meua vida i tú quedaràs sol ben sol, ¡pobre Piuet! Sóc pobre i no puc deixar-te res més que un pilot de misèria. Sigues sempre un bon minyó Piuet, no facis mai cap mal a ningú «lo que no vulgis per tú, no ho vulguis per ningú». Veritat filiet que ho faràs a çó que et dic?

—Si mare, però no vos moriu!

—No ho voldria pas jo, però Déu ho vol i a les seves mans lliuro la meua ànima.

I als pocs moments omplia la cambra de dol, el bleix fadigat de la pobra moribunda, que no trigà a cloure les parpelles per a sempre més.

Piuet havia quedat sol al món. Després de plorar amargament la mort de la seva mare, trobà que calia pendre una decisió o altre per a poguer guanyar-se el pa honradament. ¿Què fer? Ah! ja ho sabia el que faria. Aniria de masia en masia a provar si el volien per vaillet.

—No em manquen pas ganes de treballar, vatúa el món,—és deia.

Però el pobre Piuet va rebre una desil·lusió... A la primera masia que demanà feina, trobà un amo rampellut i malcarat, que li contestà rient amb una rialla que li travessà l'ànima i li enderrocà tots els castells d'il·lusions que havia aixecat el seu cor innocent. Aquell amo li havia dit que era un «tap», que no servia per a

treballar encara, que era massa petit.

—I a n'en Piuet li omplíren el cor de fel l'aspror d'aqueixes paraules i el tò de despreci i de menyspreu amb que foren pronunciades. Ara ja veia que seria en va anar a les masies a buscar feina. Ell no s'havia adonat mai que fos petit i desnerit i amb l'afany de treballar ni s'en recordava que només tenia nou anys. Ves quina pena! No servir per treballar, tan com si dalia!

El dia queia i la vesprada ameneçava un cel negre i sense un estel... Piuet es trobava dintre d'un espés bosc i tot s'esferel·l. Allà havia de fer nit? Quina por! Ell que havia sentit contar coses tan afroses dels llops d'aquelles boscúries! Va arraulir-se amatent tot maldant per allunyar aquells pensaments tan afrosos que li entorbolien el cap.

Sobtadament tot s'extremí... Un gemecs apagats i llastimosos, varen arribar a les seves oïdes esfereïdes ¿Què seria? El primer intent d'en Piuet fou allunyar-se d'aquell indret esporugit, però... I si aquells planys fossin d'algú que com ell vagués perdut i es trobés en un treball? ¿Què calia fer? Com un llampec varen passar per son cap les paraules de la seva mare moribunda «Lo que no vulguis per tú no ho vulguis per ningú» i ja no dubtà més i resoltament s'encaminà vers allà d'on li semblava que eixien els planys.

La lluna va esbotzar els núvols i escampà la seva llum damunt la